

#### 4. A megszentelődő gyülekezet

a) A Jelenések könyvét áthatja a gyülekezet megszentelő Urának akarata. Isten megméri templomát és azokat, akik abban imádkoznak. Igaz, a mérőeszköz arany, mindazonáltal mégis *vessző* a kegyelem. (Lásd 11. rész) A megmértetés a szükségre derít fényt. „Itt van a szentek békességes túrése és hite...” (13,9; 14,12) Itt van a bölcsesség. (13,18)

A gyülekezetben Isten a békességes túrést, a hitet (13,10) — Jézus hitének a kiteljesedését a tagokban (14,12) —, valamint bölcsességet munkálja (13,18). A szenvedő gyülekezet csak túréssel, hittel és bölcsességgel felelhet a támadásra, fokozatos és folyamatos megszentelődéssel.

A gyülekezet életében nincs helye pániknak, bosszúnak, fenyegetésnek: hagyjátok el a fenyegetést, ne szenvedjétek vétkezve, az Ő nyomdokait kövessétek — szólítja fel Péter apostol is a gyülekezetet. (1Pt 2,21–25) Nekünk példát hagyott az, Akinek a sebei révén gyógyultunk meg.

Isten népe nem az ellenség, hanem Isten parancsainak megtartására koncentrál. A Jelenések könyvében a szenvedő gyülekezet: imájával, szenvedése vállalásával, megszentelődésével, a „népek” felé történő misszióval cselekszik. A Jelenések könyve nem ismer más gyülekezeti tevékenységet. A lázasan tevékenykedő, az agitáló, a mozgósító, a fenyegető — az mindig a fenevad.

b) Isten gyülekezetének számolnia kell a Gonosz hatalmak *átmeneti* győzelmével. Góg—Magóg hada akár körül is veheti a szentek táborát, a szerezett várost. A gyülekezet hitének és hűségének legsúlyosabb megpróbáltatása az, hogy Isten —

népének megszenteltetésére megengedi — ezer-kétszázhatvan napig! — a szent város, a *civitas sancta*, a *polisz hágia* (πόλις ἁγία) megtapostatását. Pál apostol is arról beszél, hogy a világ szeméjtévé lettünk (1Kor 4,13), és itt egy rendkívül erős, közbeszédünk számára szokatlan kifejezéssel él. Latinul így hangzik: *purgamenta huius mundi*. Sőt mi több, a mélységből feljövő fenevadnak a pillanatnyi győzelem is megengedett, a két olajfát (a gyászruhába öltözött, prófétáló tanúbizonyságot) megöli, holttesteiket közszemlére teszi és nem engedi eltemetni őket. (11,9) Ez a temetetlen állapot a régi ember szemléletében (lásd a görög tragédia világát, az *Antigonét* például) az Istentől való teljes elhagyatottság állapotának a kifejezése. Ezzel a gyilkossággal párhuzamosan a föld lakosai *örülnek* és ajándékokat küldenek egymásnak, győzelemittasan ünnepelnek. (11,10)

Ezekben a szenvedésekben a gyülekezet Urának szenvedéseit éli meg, a golgotai teljes elhagyatottságot, kiszolgáltatottá válik az ellenség „hehé-hehé” kiáltásainak, elvakult és elvadult örömének.

A megpróbáltatásnak ezen éve-napjai csak úgy élhetőek át, hogy útnyitóul előttük ment Jézus, és a legsötétebb korszakot és átváltoztatta az 0 népe számára: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy sírtok és jajgattok ti, a világ pedig örül: ti szomorkodtok, hanem a ti szomorúságotok öröme fordul.” (Jn 16,20)

c) Nem csupán megpróbáltatás végett támad ez a tűz. A fájdalom, a küzdelem a gyermekét megszülő asszony *szülőfájdalmait* idézik fel. Az asszony méhében hordozza a fiút. Nem véletlen az, hogy a világ győzelmét-örömét a 11. részben rö-

tön követi a napba öltözött asszony képe, aki terhes és *akar* szülni, kiált és kínlódik a szülésben, és a pusztában van, az embergyilkos sárkány elől a számára elkészített helyre menekül, s ott kapja eledelét a már említett ezerkétszázhatvan napig. Ameddig tart a megtapostatás, ugyanannyi időt tesznek ki a védelem, a tápláltság napjai is. Egy pillanatra sincs hát egyedül, még megtapodtatásában, legyőzöttségében sem. Mindaddig, amíg terhes, amíg vállalja a Fiút, közösségben szenved a Fiúval, aki előtte járt ezen az úton, és aki a gyülekezet minden szenvedését a maga részéről megszenvedte. Ez az asszony *akar* szülni, életet akar adni a Fiúnak, „mert vajúdott és meg is szüle Sion az ő fiait!” (Ézs 66,8)

A meddő, a Fiút vállalni nem akaró gyülekezet elkerüli ugyan a szenvedést, de a szülőasszony örömét is, és sem a védelmet, sem a táplálékát nem kapja meg.

Isten egyházának megszentelődése nem öncélú, hanem a terhes asszony szentsége, aki már állapota szerint is eleve képtelen minden idegen, a sárkány magvából valók befogadására.

d) A szenvedés — megszentelődés — Fiút szülő — fiaknak életet adó gyülekezet *állandó exodusát*, kimenetelét, „kifutását” éli meg, az első egyiptomi exodus előképe szerint: „nagy sietséggel egyetek azt, mert az Úr páskája az.” (2Móz 12,11) János ugyanis ezt a szózatot hallja: „fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő [Babilon] bűneiben és ne kapjatok az ő csapásaiból.” (18,4)

Mit jelent ez?

A kifutás — újszövetségi értelme szerint — nem a világból való „kivevést” jelent: „nem azt ké-

rem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (Jn 17,15) A kifutásra való felszólítás értelme a következő: ne legyetek részesek, ne vállaljatok részt (συνκοινωνία — szün-koinónia). Isten népe ugyanis már részese egy koinóniának (κοινωνία), egy közösségnek. Csak ennek a feladásával lehetne részese a babiloni, a nagy parázna szünkoinóniájának. A gyülekezet, amiképpen János, részestársa Krisztus szenvedésének és királyságának. A bábéli királyság vállalása csak ennek a feladásával volna lehetséges. Fussatok ki — ez azt jelenti: ne vállaljatok közösséget *bűneiben*. „Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben...”(18,4) Ne legyen közösségetek a sötétség gyümölcstelen cselekedeteivel, „paráznákkal ne társalkodjatok. De nem általában a világ paráznáival, vagy csalóival, vagy ragadozóival, vagy bálványimádóival; mert hiszen így ki kellene e világból menetek.” (1Kor 5,9.10) Nyilvánvaló, hogy itt nem helyi elhatárolódásról van szó. Ez a „kimenetel”, „kifutás” állapotbeli, magatartásbeli, karakterénél fogva folyamatos és szükségszerű mind Isten népe, mind pedig a világ érdekében. Voltak pillanatok az egyáztörténetben, és még ma is ismeretesek azok az esetek, amikor a kifutást topográfiai értelemben vették. Valamennyi hasonló helyzetben mintegy befejezettnek és teljesnek tekintették kifutásukat. Ám ezen kísérletek mindegyike látványos kudarcba fulladt, mert a babiloni szellemiség jelenléte Pál apostol tanítása szerint is „levegőbeli”, sőt „mennyei” hatalmasság, ezzel szemben kell felöltöznünk nekünk Istennek minden fegyverét. (Ef 6,11–20) Földi életünkben sohasem teremthetjük meg a kifutás tiszta, világi kísértésektől mentes állapotát, mert oda, ahová

futunk, ha mást nem is, önmagunkat magunkkal visszük. És a szívünk mindenkor a bűnnek, a gonosz gondolatoknak, a hatalmaskodásnak, a lelki gőgnek forrása.

A világgal való közösség megtagadása, amit János kifutásnak nevezett, minden mozzanatában a nagy hagyományra visszatekintő prófétai intéssel áll párban: „Menjetek ki Babelből, fussatok el Káldeából ujjongásnak szavával! Jelentsétek meg, tudassátok ezt, terjesszétek a föld végső határáig; mondjátok: Megváltotta az Úr szolgáját, Jákóbot.” (Ézs 48,20) Vagy: „Távozzatok, távozzatok, jertek ki onnan, tisztátalant ne illessetek, jertek ki közülök, tisztítsátok meg magatokat, akik az Úr edényeit hordozzátok.” (Ézs 52,11) Ugyanezt a magatartást megtaláljuk Jeremiásnál is, annál a prófétánál, aki egyszersmind azt is megparancsolja a nép fiainak, hogy: „igyekezzetek a városnak jólétén, amelybe fogságra küldöttelek titeket, és könyörögjetek érte az Úrnak...” (Jer 29,7) Csak ezzel együtt értelmezhető helyesen a felszólítás: „Fussatok ki Babilonból, és ki-ki mentse meg az ő lelkét...” (Jer 51,6) Ugyanebben a részben olvassuk: „Jöjjetek ki belőle, óh én népem, és ki-ki szabadítsa meg lelkét az Úr haragjának tüztől.” (45.v.)

Nem helyi, nem politikai „kifutásról” van szó. A megszentelődésre való felhívás ott ér, ahol éppen vagyok.

A világ jóléte: Isten népének megszentelődésével van összefüggésben.